

Gedreven door drama

Maak je iets afschuwelijks mee in je leven, dan kan dat zo veel indruk maken, dat je er zelfs je werk van maakt. Zo brengt het zelfs, heel misschien, iets positiefs.

TEKST Jessica Sindelka

een mooie urn voor een kindje eruitzien? Wat wil je als klant zien op zo'n site? En hoe zou ik de boel verzenden?' Haar ideeën kwamen steeds meer tot leven. 'Ik heb een foto- en videograaf in mijn netwerk en zelf ervaring in de marketing en communicatie, dus ik dacht: volgens mij kan ik dit gewoon realiseren.'

HOBBELS

Van je drama je werk maken: Carlijn is niet de enige die ervoor kiest. Een ontwrichtende gebeurtenis kan genoeg aanleiding zijn om het roer volledig om te gooien. Om een nieuwe, frisse wind door je carrière te laten blazen, in de hoop meer diepgang of voldoening te vinden. Alleen gaat de weg daarnaartoe soms gepaard met de nodige hobbels en bobbels. Dat weet ook Sandra Korstjens (35). Misschien klinkt haar naam je bekend in de oren: Sandra was correspondent Latijns-Amerika voor *RTL Nieuws*. Ze woonde vijf jaar in São Paulo, toen ze opgeschrikt werd door slecht bericht van het thuisfront in Nederland. Haar vader was overleden. Sandra vertrok met haar man en dochter voor een paar weken naar huis. 'Ik werkte hard om mijn moeder te helpen en de boel te regelen. Het was heel heftig, maar tegelijkertijd ook mooi om er zo intensief mee bezig te zijn. Het brengt je als familie op een heel andere manier bij elkaar. We hadden bovendien een fantastische uitvaartverzorgster die echt het verschil maakte.' Eenmaal terug in Brazilië probeerde Sandra haar oude leven weer op te pakken. 'Dat ging moeizaam. Ik had een flinke klap gehad van wat er was gebeurd. Werken lukte niet. Ik voelde een combinatie van overspannenheid en rouw. Van alles tegelijk.' Ze zocht hulp bij een coach. 'Daar sprak ik over mijn vader, maar ook veel over mijn werk. Uit de gesprekken kwam naar voren dat ik niet genoeg voldoening haalde uit mijn baan. Het was de eerste keer

dat ik dat tegen iemand anders dan mijn man durfde uit te spreken.' Maar wat wilde ze dan wel? 'Ik merkte dat ik gefascineerd raakte door de dood en rouw. Het spookte continu door mijn hoofd,' vertelt Sandra. 'Maar ik wist verder niet wat ik ermee moest, dus ik liet het maar zo.'

MENSENWERK

Tienduizend kilometer verderop voegde Carlijn de daad bij het woord en startte My Little Bear, een bedrijf dat kinderurnen verkoopt. Geen grijze en oubollige exemplaren, maar kleurrijke sterretjes, zonnetjes, wolkjes en hartjes. Eén ding stond buiten kijf: haar bedrijf moest een sociaal karakter hebben. 'Dit is mensenwerk, geen massaproductie,' zegt Carlijn. Haar urnen worden gemaakt op een sociale werkplaats in Utrecht, die ze mooi inpakt en een persoonlijke kaart van groeipapier meestuurt. 'Als je die in de grond stopt, komen er in het voorjaar vergeet-mij-nietjes uit.' In Brazilië pakte Sandra na haar instorting het correspondentenleven weer op, maar het gevoel van voldoening waar ze zo naar hunkerde bleef uit. Het thema rouw liet haar niet los. 'Op een gegeven moment dacht: als ik dit onderwerp blijkbaar zo interessant vind, waarom zoek ik dan niet iets in de uitvaartbranche?' Vrij impulsief reageerde Sandra op een vacature voor uitvaartverzorgster in Nederland. Een dag later werd ze gebeld, en voor ze het wist had ze de baan. 'Een paar maanden later was ik terugverhuisd.' Eindelijk vond ze de bevrediging waar ze al die tijd naar had gezocht. Na eerst zelf bezig te zijn geweest met het organiseren en regisseren van het afscheid van overledenen, is ze inmiddels doorgestroomd tot regiomanager en stuurt ze achttien andere uitvaartverzorgers aan. 'De impact die je als correspondent hebt kan heel groot zijn,

maar toch vond ik die moeilijk te voelen. Het resultaat van mijn huidige werk is veel tastbaarder.' Ze durft met zekerheid te zeggen dat ze zonder de uitvaart van haar vader niet op deze plek zou zijn beland. 'Ik had tot die tijd misschien drie uitvaarten meegemaakt. De optie om dit vak in te gaan zou nooit in me zijn opgekomen.'

NU OF NOOIT

Uitzonderlijk zijn de situaties van Carlijn en Sandra niet, weet arbeidspsycholoog Tosca Gort. 'Het komt echt heel vaak voor dat mensen na een ingrijpende gebeurtenis iets binnen dat thema gaan doen. Ik kom het ook veel tegen in mijn vakgebied. Bijvoorbeeld als mensen een heel fijn coachings- of psychologietraject hebben onder-

'Ik had gezien hoe snel het leven op z'n kop kon staan. Laat ik het dan op z'n minst zinvol invullen, dacht ik'

gaan, en vervolgens zelf coach willen worden.' Die ommezwaai is volgens Gort goed te verklaren. 'Op het moment dat alles in het leven op losse schroeven staat, gaan mensen opnieuw nadenken. Dan komen ze tot de conclusie: alles moet om, het is nu of nooit.' Dit gebeurt niet bij het minste of geringste. 'Een gebeurtenis moet echt heel impactvol zijn. Denk aan een scheiding, verhuizing of de dood. Pas als het heet wordt onder de voeten, komen mensen in beweging.' Dat zo'n ingrijpende gebeurtenis al op jonge leeftijd je carrièrepad kan beïnvloeden, bewijst Sven Mensink (27). Hij was als elfjarig kind aan het spelen op een grasveld, toen hij flinke rookwolken uit zijn huis zag komen. 'Ik ben erheen gerend en heb mijn vader, die in een rolstoel zit, ►

‘Op het moment dat alles op losse schroeven staat, gaan mensen opnieuw nadenken’

fotografie Tom ten Seldam @ Superstom, styling Lieke Ouwinga

geholpen het huis uit te komen.’ De woning raakte bijna volledig verwoest. ‘Het was heel heftig. Mijn slaapkamer was weg, met daarin al mijn speelgoed, schoolspullen en – zo besepte ik later pas – alle foto’s van mijn kindertijd.’ De brand liet een diepe indruk op Sven achter. Maar niet alleen in negatieve zin. ‘Het heeft ook een vlammetje in mij aangewakkerd. Ik hoorde van de fotograaf ter plekke over de jeugdbrandweer: een soort scouting die volledig in het teken staat van brand. Je leert er wat vuur doet en hoe je het uitkrijgt. Een eerste stap richting de volwassen brandweer.’ Sven was meteen overtuigd: hij moest en zou zich aanmelden. Op zijn twaalfde werd hij toegelaten. ‘Ik heb daar een superleuke tijd gehad. En het mooist: het heeft ervoor gezorgd dat ik daarna ben doorgestroomd naar de vrijwillige brandweer.’ Dat is waar hij zich nu, zestien jaar na de brand, nog altijd voor inzet. ‘Het vraagt veel van me, ik doe het naast mijn baan bij de gemeente. Om de week sta ik stand-by en kan ik opgeroepen worden. Dat betekent dat ik geen biertje kan opentrekken en niet naar mijn vriendin kan, die honderdtachtig kilometer verderop woont,’ vertelt Sven. ‘Bovendien is het werk superheftig. Ik zie veel ernstige ongelukken en overleden personen.’ Toch geeft het werk hem veel voldoening. ‘Ik heb als kind met eigen ogen gezien hoe belangrijk het is. Die brand is mijn drijfveer geweest. Ik ben toen goed geholpen, en nu is het mijn beurt om anderen te helpen.’

VOLDOENING

Heb je zelf nooit zo’n ingrijpende situatie van dichtbij meegemaakt, dan kan het volgens arbeidspsycholoog Gort zomaar zijn dat de zoektocht naar zingeving in je werk aan je voorbijgaat. ‘Als je tevreden bent, kabbelt alles voort,’ legt ze uit. ‘Het verbaast mij hoeveel mensen ergens werken uit gemak, of om veel geld te verdienen. Terwijl je werk een van de belangrijkste factoren is voor geluk.’

‘Die brand wakkerde ook een vlammetje in mij aan. Ik moest en zou bij de jeugdbrandweer’

Veel mensen blijven volgens Gort te lang plakken op hun werkplek. ‘Tot ze in een midlifecrisis belanden en ineens hun hele leven willen omgooien. Zonde om dat zo laat pas te doen, toch?’ Daarom raadt ze aan om – ook zonder ingrijpende aanleiding – af en toe bij jezelf te rade te gaan of je werk je nog voldoening geeft. ‘Je hoeft echt niet de hele tijd met zingeving bezig te zijn, maar check eens in de paar jaar met een loopbaancoach of je nog gelukkig bent.’

Ook Carlijn zou zonder het verlies van haar zoontje niet zijn geweest waar ze nu is. De kans is groot dat ze nog jaren bij haar vorige baan zou zijn blijven hangen. ‘Uit financiële overwegingen, maar ook met het idee: zo is het leven nu eenmaal.’ Voor haar man geldt hetzelfde. Hij besloot na het overlijden van Sieb voor zichzelf te beginnen. ‘Ik vind het bijzonder dat allebei onze carrièrepaden hieruit zijn voortgekomen. De gedachte dat de stilgeboorte van Sieb ook iets positiefs teweeg heeft gebracht, helpt me met het verdriet om te gaan.’ •